

 eCanis.cz

11/2018

Omrzliny a podchlazení u psa

*Veselý a nebojácný skřítek
to je norwičský teriér!*

Vnější a vnitřní parazité

Jak vybrat chovný pár?

Louisianský leopardí pes
Zrozen u jezera Catahoula

Milí čtenáři,

jsem nesmírně potěšena, že jste si opět našli chvílku na stáhnutí našeho PDF magazínu. Tento měsíc se budeme mimořádně věnovat plemeni louisianský leopardí pes a to zejména proto, že koncem října tento svět navždy opustil Ing. Gerhard Stein, člověk, který tyto úžasné psy přivezl do Čech a vlastně i do celé Evropy. O tom, jak skvělá zvířata dnes díky jeho nasazení chovatelé mají, se můžete přesvědčit nejen v poutavě napsaném portrétu plemene z per tentokrát dvou sympatických dam, a to Petry Sádecké a Zuzany Šperlingové, ale také v našich čtvrtěčních rozhovorech.

Jako méně známé plemeno vám představíme malého, střapatého, veselého a nebojácného skřítko – norwičského teriéra. Usměvavou chovatelku těchto stejně „usměvavých“ pejsků Evu Cherýnovou vyzpovídala moje kolegyně Michaela Weidnerová. Dále se můžete těšit na vnější a vnitřní parazity, naštěstí pro vás ale jen „na papíře“. A věnovat se mu budou hned naše dvě pravidelné rubriky – veterina a MVDr. Dagmar Minaříková, ale také jsme se ptali některých našich chovatelů, jak třeba oni odčervují... I když je venku stále ještě relativně teplo, je třeba se připravit! A na co? To vám poví Kateřina Šponarová, která se ve svém seriálu „První pomoc“ zabývá omrzlinami a podchlazením.

Dále vás čeká oblíbený seriál o stopách, dostaneme se zase o krůček dál v dogdancingu a dozvíme se opět něco nového k BARFu. Nebude scházet ani téma chovatelské od Ing. Luďka Nováka, tentokrát se zaměří na výběr vhodných partnerů.

Nezapomeňte ovšem sledovat i nadále naše webové stránky, na kterých naleznete každý den něco nového!

Krásné čtení!

Za redakční tým

Iveta Panýrková
panyrkova@ecanis.cz

PES NA TITULNÍ STRÁNCE

Ch. Flory Samý úspěch

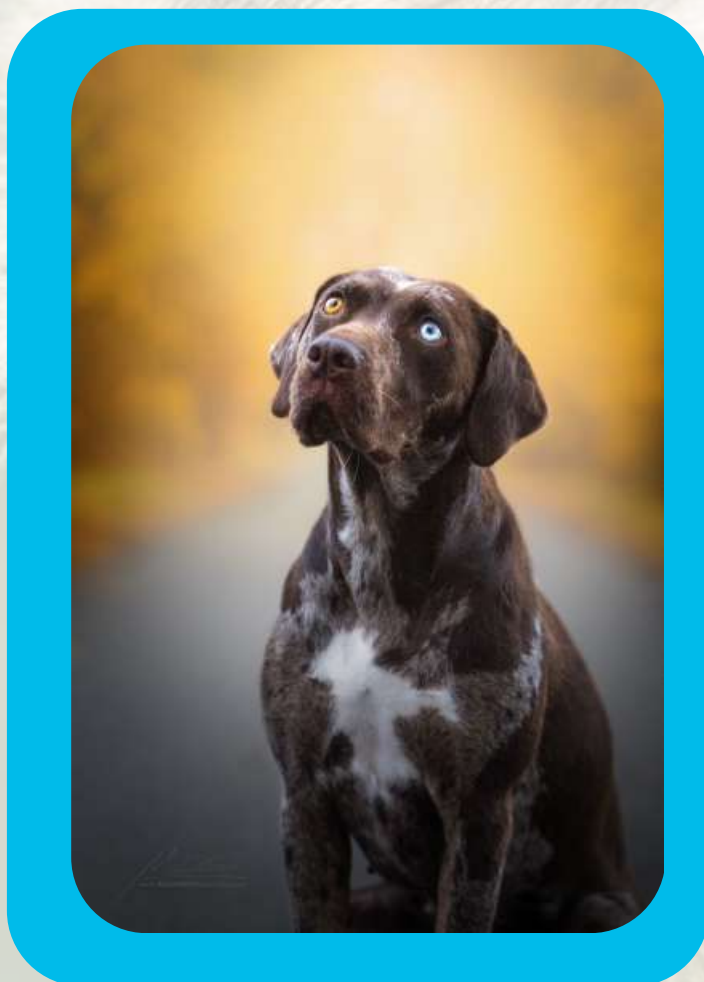
JCh. ČR, JCh. CC EU, CH. CC EU

Coahoma Atlanta X Crawdad's Bayou Eleven

Fena pracuje jako honácký pes.

Chovatel a majitel: Petra Sádecká

Foto: Kateřina Malášková.

Obsah čísla 11/2018

2 Úvodník

Plemena

4 Zrozen u jezera Catahoula – to je leopard! / Petra Sádecká, Zuzana Šperlingová

9 Veselý a nebojácný skřítek – to je norwičský teriér! /Michaela Weidnerová

13 Kdo je kdo?

Chov

14 Chovatelé, co říkáte? „Odčervovat preventivně – ano, či ne?“

17 Organizace a selekce v chovu psů – Jak vybrat správný chovný pár? / Ing. Luděk Novák

První pomoc

19 Omrzliny a podchlazení u psa / Kateřina Šponarová

Pachové práce

21 Stopujeme přesně – 13. díl /Kateřina Houšková

Dogdancing

24 Dogdancing – A postupujeme krůček po krůčku zase dál... – 4. díl / Markéta Kuncková

Veterina

26 Jak nejlépe vyzrát na vnitřní a vnější parazity? / MVDr. Dagmar Minaříková

BARF

28 Začínáme barfovat – Proč přidávat kosti? / Kristýna Koubová

Tiráž

Výzva!!!

Konec roku se nezadržitelně blíží a my v redakci pro naše čtenáře podobně jako loni opět připravujeme Velký silvestrovský večer! Chcete se u nás stát součástí posledního dne v roce? Zašlete nám své vtipné historky z kynologického prostředí a my ty nejlepší ze všech zveřejníme. A ty, které budou mít největší čtenost, odměníme v lednu malým dárkem. Své příspěvky či dotazy nám můžete zasílat na e-mailovou adresu redakce@ecanis.cz.

Zrozen u jezera Catahoula – to je leopard!

První louisianský leopardí pes byl do České republiky dovezen přesně před dvaceti lety. Za to, že se u nás objevilo tak úžasné plemeno, vděčíme Ing. Gerhardu Steinovi. A bohužel právě tento skvělý a usměvavý chovatel, který dal těmto krásným psům velký kus svého srdce, nás letos koncem října opustil. Uctěme tedy společně jeho památku tak, že se budeme po celý měsíc věnovat jeho milovaným leopardům.

Pestrá historie leopardích psů

Louisianský leopardí pes ve své domovině zvaný Catahoula leopard dog je národním plemenem Louisiany, jeho původ sahá hluboko do historie a je neodmyslitelně spjatý s původními americkými indiány, kteří žili na území kolem jezera Catahoula zhruba od třetího století našeho letopočtu. Pojmenování Catahoula je francouzskou variantou indiánského Couthougoula, což znamená „u jezera“ nebo „lidé od jezera“. Původní podoba louisianského leopardího psa vznikla křížením psa amerických indiánů, který pocházel z domestikovaného červeného vlka a „válečných“ a loveckých psů Hernanda de Sota, ten na jejich území přišel v březnu roku

1526. Jednalo se o mastify a greyhundy, které Sotova armáda po své porážce u Jonesville zanechala na místě. Tito psi se potom náhodně i záměrně křížili právě se psy indiánů.

Dnešní podoba leopardích psů z Louisiany byla ovlivněna ještě na počátku 18. století přikřížením předků beaucerona, a to díky výraznému vlivu Francouzů, kteří ovládali území Louisiany až do počátku 19. století.

Třikrát a jinak...

Jsou zdokumentovány tři původní linie, které se výrazně lišily především hmotností a stavbou těla. První z nich, Wrightova linie, největších a nejmohutnějších představitelů plemene (cca 40 – 50 kg) reprezentuje

původní potomky de Sotových psů. Mc Milinova linie od Sandy Lake – to byli převážně modří leopardi se skleněnými očima a také nejlehčí ze všech tří linií. Tito psi vážili mezi 22 – 27 kg. Poslední, Fairbanksova linie, se vyznačovala převážně žíhanými a žlutě zbarvenými psy se stavbou těla někde mezi oběma předchozími. Tito psi vážili něco mezi 30 – 35 kg. Přestože tyto původní linie již nelze přesně vysledovat, jsou i nadále důvodem velké variability ve velikosti a typech dnešních leopardích psů.

Jméno, které musíme znát

Záznamy o registrovaných jedincích se vedou od roku 1951, v roce 1977 byla založena National Association of Louisiana Catahoula (NALC), jejíž zakladatelkou je chovatelka Betty Ann Eaves, která se zasloužila o plemennou knihu a dodnes vede záznamy o chovu leopardích psů po celém světě. Díky aktivitě, nadšení a znalostem Betty Ann Eaves bylo plemeno v roce 1979 uznáno národním plemenem Louisiany.

Česká historie se píše dvacet let...

První jedinci byli do ČR a vlastně i do Evropy dovezeni v roce 1998 **Ing. Gerhardem Steinem** do chovatelské stanice Šumící křídla. První pes jménem Car pocházel z Kanady z chovatelské stanice Cat's Cradles Mary Langevin.

V chovatelské stanici Šumící křídla byly odchovány i první vrhy na feně So. Sloughs Kathy a psovi Cat's Cradles Car. Další jedinci byli importováni opět do CHS **Šumící křídla** a byl to pes Crawdad's Toledo z Louisiany a fena Peggy opět z Kanady. Oba přiletěli do ČR v roce 2002.

V prvních letech chovu bylo plemeno zaštitěno Klubem chovatelů málopočetných plemen. V roce 2008 ale přišel čas, kdy si leopardi zasloužili svůj vlastní klub a byl založen Catahoula Club EU, který v současné době pořádá klubové akce výhradně pro leopardí psy.

Jak má správný leopard vypadat?

Leopardí pes z Louisiany je pes středně velký, silný, dobře osvalený, ale obratný a rychlý. Je mírně obdélníkového rámce s výraznou hlavou, klopeným středně velkým uchem, dobře zaúhlený s elegantním, prostorným pohybem. Uznávány jsou všechny barevné variace a žádná není preferována, nežádoucí je pouze více než sedmdesát procent bílé. Typickým

zbarvením, za které vděčí plemeno svému jménu, je tzv. leopardí, tedy jednobarevné či různobarevné kontrastní skvrny na základní barvě.

Můžeme se setkat s žíháním, pálením, tzv. patchwork zbarvením (větší plochy různé barvy na základním zbarvení), ale také s čistě jednobarevnými jedinci.

Srší energií a miluje svého pána

Jedná se o energického, pracovitého, inteligentního, teritoriálního, sebevědomého, ale zároveň citlivého psa se silným loveckým pudem. Velmi rychle se učí, nesnáší dril a i přes velkou samostatnost je výrazně vázaný na svého majitele. S ohledem na své původní využití (lovec černé zvěře a honácký pes, který si musel poradit i s těmi nejtvrdohlavějšími býky v jakémkoliv terénu) je velice houževnatý, dokáže být velmi důrazný a má přirozenou autoritu.

« Co se leopard jednou naučí, už nikdy nezapomene! »

Leopard je pes, který vám nedá nic zadarmo!

Celý život bude zkoušet nastavené hranice a limity. Je nutno jej vychovávat velmi citlivě, ale důsledně. Celkem brzy zjistíte, že má na mnoho věcí odlišný názor než vy a neváhá ho projevit. Při správném přístupu za vás bude dýchat, ale rovnou zapomeňte na to, že bude otrocky plnit cokoliv, co vám na očích uvidí. Díky své inteligenci a samostatnosti nesnáší dril. Nejlépe pracuje tehdy, když má pocit, že tohle všechno vlastně vymyslel on sám, proto je potřeba upustit od přílišné tvrdosti jak ve výchově, tak i ve výcviku a využít jeho kreativitu a nadšení pro samostatnou práci ve svůj prospěch. Co se jednou naučí, už nikdy nezapomene.

Je třeba mít na paměti, že jde o velmi aktivního psa, který je ve své domovině využíván jako všestranné pracovní plemeno a potřebuje tedy zaměstnat nejen fyzicky, ale především psychicky. Není nic horšího než leopard, který se nudí a to platí jak pro štěňata, tak pro dospělé psy. V případě nedostatečného zaměstnání se snadno změní v

likvidátora čehokoliv dostupného a soužití s ním rozhodně nebude radostí ani pro něj ani pro vás. Zároveň je však potřeba naučit ho odpočívat a dopřát mu adekvátní míru zátěže, protože i přetěžování je chybou a v konečném důsledku může vést ke stejnému negativnímu výsledku jako nedostatek aktivity.

Soužití se stejným pohlavím bývá problematické!

Socializace je alfou a omegou práce s jakýmkoliv psem, ale u leoparda to platí dvojnásob. Obecně lze říct, že feny bývají snášenlivější a pro soužití ve smečce jsou vhodnější. Většina samců projevuje více či méně agresivity vůči psům stejného pohlaví, přestože výjimky potvrzují pravidlo. Pokud chcete psa, který bude milovat všechno živé, budete ho moct pouštět kdekoliv a s kýmkoliv, tak pořízení leoparda zvažte a ideálně si ho rozmyslete. Jsou to individualisti, kteří mají silný teritoriální pud a soužití samců s dalším samcem je minimálně problematické a vyžaduje hodně práce s velmi nejistým výsledkem. Při socializaci leopardího psa s ostatními psy považují za nejpodstatnější setkávat se s prověřenými, sebevědomými a vyrovnanými jedinci obou pohlaví, kteří naučí vaše štěňátko správné komunikaci a základům slušného chování.

Co se v mládí naučíš...

Samozřejmě je nezbytné, aby vaše štěňátko mělo možnost se v kritickém období vývoje setkat s co

největším množstvím podnětů a situací, které jej budou provázet celý život. Leopard většinou není mazal, který miluje všechny lidi, spíše se jedná o psa zdrženlivého a výborného hlídače, který je vůči cizím rezervovaný, proto je třeba jej od štěněte zvykat na kontakt s lidmi, zejména je třeba zdůraznit nutnost pozitivních zkušeností a socializace s dětmi.

Jak moc je třeba si jej hýčkat?

Louisianský leopardí pes je na péči poměrně nenáročný, má krátkou rovnou srst, která nevyžaduje zvláštní úpravu. Kvalita a hustota srsti a podsady se u jednotlivých psů poměrně dost liší, obecně lze říct, že nejsou vhodné k celoročnímu pobytu venku, přestože pobyt v dobře zateplené, ideálně vyhříváné boudě zvládají poměrně dobře, pokud jsou na tento způsob ustájení zvyklí od štěněte.

Jsou poměrně zdraví

Průměrný věk louisianských leopardích psů se u nás pohybuje mezi jedenácti až třinácti lety. Jsou to poměrně zdraví psi bez typických geneticky podmíněných zdravotních problémů. Dle statistiky OFA je louisianský leopardí pes plemenem s poměrně vysokým výskytem dysplazie kyčelního kloubu. Vzhledem k tomu, že se jedná o plemeno nesoucí merle gen, který u tzv. double merle jedinců (psi s velkým podílem bílé barvy) může způsobovat hluchotu či potíže se zrakem, je tedy zejména nezbytné vyšetření BAER testem a v případě podezření na vadu zraku také vyšetření očním specialistou. Nepovinně, ale u nás již poměrně standardně nechávají majitelé své psy testovat také na dysplazii loketního kloubu a spondylózu. Velmi vhodné je z hlediska nových poznatků testování geneticky podmíněných exteriérových znaků ve smyslu barvy srsti spojené právě s merle genem a dalšími zejména potom piebald genem a genem pro ředěnou barvu.

Současný chov leopardů

Louisianský leopardí pes je nyní chován pod záštitou dvou chovatelských klubů, kterými jsou Catahoula Club EU, z. s. a Klub chovatelů málopočetných plemen psů. Kluby si navzájem uznávají chovné jedince. V současné době je v plemenné knize zapsáno něco málo přes jeden tisíc psů, chovná základna je stále poměrně malá, a to v rozsahu desítek chovných jedinců. Podmínky chovnosti se mírně liší, nicméně oba kluby vyžadují pro uchovnění věk minimálně patnáct měsíců a vyšetření kyčlí s hodnocením nejhůře 2/2 (HD C/C) nebo OFA fair. V obou klubech je nezbytné také absolvování nejméně jedné klubové výstavy s hodnocením výborný nebo velmi dobrý u psů i fen, v CC EU musí být pes hodnocen pouze známkou výborný. KCHMPP vyžaduje BAER test u všech jedinců zařazených do chovu, CC EU pouze u jedinců s velkým množstvím bílé barvy. Jedince s podílem bílé barvy devadesát a více procent není možné uchovnit. V CC EU je součástí bonitace také test povahových vloh a základních prvků ovladatelnosti psa tak, aby pes prokázal ochotu a schopnost spolupracovat s majitelem. Nezvladatelná a agresivní zvířata jsou z bonitace vyloučena.

Český chov versus ten zahraniční

V porovnání s domovinou louisianských leopardích psů, kde můžeme narazit na velmi výraznou variabilitu ve vzhledu, tělesném rámci a povahových vlastnostech, je chov v ČR a na Slovensku o něco vyrovnanější, přestože se stále jedná o plemeno málopočetné. Lze říci, že typově jsou pro náš chov charakterističtější jedinci spíše mohutnějšího tělesného rámce s výraznou hlavou a níže nasazenými ušima. Ve Spojených státech a zbytku světa s výjimkou ČR, SR a nově i Polska je louisianský leopardí pes chován mimo FCI a plemennou knihu vede NALC (National Association of Louisiana Catahoula), která sídlí přímo v Louisianě. V porovnání s naším chovem jsou podmínky chovnosti velmi mírné, v podstatě lze chovat na

jakémkoliv jedinci, který překročí věk dvanáct měsíců bez povinných zdravotních testů, vyšetření či posouzení exteriéru.

V našich podmínkách je pracovní využití louisianských leopardích psů velmi omezené zejména s ohledem na nemožnost složení loveckých zkoušek pro FCI neuznaná plemena a minimální nutnost využití honáckých plemen psů pro práci s dobytkem, jehož chov je v našich podmínkách odlišný od země původu. Leopard se tedy u nás uplatní zejména jako všestranný sportovní pes a aktivní společník, přestože existují výjimky a několik jedinců se využívá i v myslivecké praxi a při práci na farmě.

Pro koho se hodí?

Leopard je ideálním partnerem pro aktivní lidi, kteří ocení jeho temperament, inteligenci a chuť pracovat. Hodí se k tomu, kdo nevyžaduje slepou poslušnost, ale má rád výzvy jak ve výchově, tak i v tréninku, protože leopard vám jednoduše nic nedá zadarmo až na absolutní loajalitu. Je to spíše pes jednoho pána, kterého bude bezmezně milovat a chránit. Tady pozor na jejich majetnické sklony a silný teritoriální pud, protože vás dost možná bude chtít chránit i před těmi, u kterých vám to nebude úplně vhod. Je skvělým partnerem pro ty, kteří jsou schopni pracovat se svým psem důsledně, ale s laskavostí a ochotou se stále učit něco nového. Dle mého názoru je vhodný i jako pes pro začátečníka, který však bude dostatečně seznámen s jeho potřebami a specifiky a kterému zkušený chovatel bude schopen vybrat povahu a temperament konkrétního štěněte na základě jeho možností a schopností. V případě, že se jedná o prvního psa nebo hledáte společníka do rodiny, volte spíše fenu.

Text: Petra Sádecká, prezident CC EU, CHS Samý úspěch, <http://catahouladog.eu/>, Zuzana Šperlingová, jednatelka CC EU

Foto: archiv Petra Sádecká, Lukáš Mařica, Martin Melš

Víte, že...?

- Říká se, že leopardího psa si jeho chovatelé a majitelé v zemi původu cenili natolik, že nebylo možné jej koupit, mohli jste ho získat pouze darem.
- Prvním psem dovezeným do ČR byl Cat's Cradles Car, který měl pro leopardy zcela „netypickou“ černou barvu.
- Nejpočetnější vrh v ČR čítal celkem čtrnáct štěňat a narodil se v chovatelské stanici Besavej feně jménem Francesca Šumící křídla.

Plemeno v datech

1998 – dovezen první leopardí pes do ČR – CAT'S CRADLES CAR

2000 – narození prvního vrhu v ČR v CHS ŠUMÍCÍ KŘÍDLA

2008 – založení CC EU – samostatný klub pro leopardí psy

Země původu: Spojené státy americké

Skupina FCI: N - FCI neuznaná plemena

Použití: Pes dobytkařů, dřevorubců, společenský pes, hlídací a strážní pes.

Celkový vzhled: Plemeno Louisiana Catahoula je pes střední až větší velikosti, dobře osvalený, elegantní, silný, ale čínorodý a velmi vytrvalý.

Barva: Leopardí barvě se dává přednost a může být modrá, šedá, černá, játrová, červená, bílá a skvrnitá. Znaky mohou být černé, bílé, tříslové, červené nebo žlutohnědé. Jednobarevné zbarvení je přijatelné černé, žluté, červené a čokoládové.

Výška: psi by měli měřit 55, 8 – 66, 0 cm, feny 50, 8 – 60, 9 cm.

Kontakt: Catahoula Club EU, z. s. (<http://www.catahoulaclub.eu>) a Klub chovatelů málopočetných plemen psů (www.kchmpp.cz)

Standard: č. 919 naleznete na www.ecanis.cz

Veselý a nebojácný skřítek – to je norwičský teriér!

Norwičský teriér u nás stále ještě patří mezi málopočetná plemena a jeho chovu se u nás aktivně věnuje pouze šest chovatelských stanic. I přesto si ale již dokázal získat nejedno lidské srdce. Není to totiž teriér v pravém slova smyslu, ale spíš parťák do nepohody a navíc bezmezně milující svého člověka. Svě o tom ví i Eva Cherýnová, dlouholetá chovatelka (CHS Honey Goblin) právě těchto báječných malých skřítků.

Evo, prozradte nám, jak dlouho se věnujete chovu norwičských teriérů a proč jste spojila svůj život právě s tímto plemenem?

Mojí první norwičce Mišce bude jedenáct let, ale s chovem jsem začala až později, takže jedináčkovi z mého prvního vrhu bylo letos pět let. K norwičům jsem přišla vyloženě náhodou, moje maminka toto plemeno objevila v knížce, ale v té době bylo velmi obtížné sehnat štěňátko. Takže když jsem pak potkala na výstavě paní s úžasnou maličkou červenou fenečkou, běžela jsem za ní a zamluvila si štěňátko z jejího prvního vrhu. Po více než roce jsme si vezli domů malou Mišku, a už po pár dnech s ní jsem věděla, že už jiné plemeno nechci. Odmalička to byla osobnost, ničeho se nebála, každého nadšeně vítala a za jakýchkoli okolností byla v dobré náladě. S chutí se mnou vyrazila na půl dne na procházku, ale když bylo venku ošklivo, proleñošila celý den v posteli. Pro mne prostě ideální pes.

Mohla byste nám prozradit něco z jejich historie a k jakému účelu byli původně vyšlechtěni?

Plemeno nese jméno podle východoanglického města Norwich. V 19. století byli tito malí teriéři využíváni na lov krysu v univerzitních budovách v Cambridgi. Svoji povahou si rychle získali přízeň studentů, a tak se plemeno začalo rozšiřovat. V dnešní době se ale norwiči chovají spíše už jako společenší psi. Původně byl norwič a norfolk teriér, který se liší jen postavením uší, řazení jako jedno plemeno, avšak definitivně byli rozděleni až v roce 1964.

V České republice se norwiči stále ještě řadí mezi málopočetná plemena. Jak dlouho se u nás chovají? Předpokládám také, že chovatelská základna asi nebude příliš široká, je to tak?

Zhruba před dvaceti pěti lety přivezl do ČR první chovný pár Ing. Jaroslav Janda, který ale odchovával jen jeden nebo dva vrhy, po něm následovalo několik dalších chovatelů, ale protože se chov norwičů nedařil, nastala několikaletá přestávka. V roce 2003 přivezla Nataša Uxová z Německa fenku Domenikus Iphy, kterou všichni vnímáme jako zakladatelku chovu v ČR a také ji má většina českých štěňat v rodokmenu.

V současné době je u nás pouze šest chovatelských stanic, které pravidelně odchovávají a narodí se zde dvacet až třicet štěňat ročně, což je v porovnání s jinými plemeny teriérů zatím opravdu málo.

Pokud sama hledáte pejska na krytí, je šance, že si vyberete u nás doma nebo je potřeba kvůli rozšíření genofondu jezdit spíš do zahraničí?

Protože se počet chovných jedinců v ČR pomalu ale jistě zvyšuje, je už možné vybrat si pejska na krytí i u nás. Kvůli rozšíření chovatelské základny je ale samozřejmě potřeba občas zvolit zahraniční krytí.

V posledních letech se také podařilo importovat několik štěňat např. z Anglie, Finska, Ruska nebo Chorvatska. Ale jakým přínosem pro chov budou, ukáže až čas...

Aco třeba zabřezávání a porody? Probíhá vše obvykle hladce nebo se objevují i komplikace? Také by mne zajímalo, kolik se průměrně rodí štěňátek ve vrhu.

Jako u každého plemene, i mezi norwiči se najdou fenky, které nejsou schopny bez problémů zabřeznout a porodit přirozenou cestou. Každopádně jsou ale norwičky výborné matky, ani po porodu neztrácejí nic ze své hravosti a jsou schopné se se štěňátky přetahovat o svou oblíbenou hračku. Ve vrhu se rodí průměrně dvě až čtyři štěňátka, ale ani jedináčci nebo naopak početnější vrhy nejsou výjimkou.

Hovoříme-li tu o chovu, nemohu se nezeptat na další důležitou věc, a tou je zdraví plemene. Sledujete třeba cíleně nějaká onemocnění, a jaká je průměrná délka života těchto čiperných úžasňáků?

Protože jsou norwiči původní a zatím nepřešlechtěné plemeno, nevyskytují se u nich žádná vážnější či dědičná onemocnění. V zemích, kde se chovají v hojnějším počtu (USA, Německo, Holandsko) se provádí např. vyšetření průdušnice či luxace patelly.

Průměrná délka života je dvanáct až patnáct let, ale nedávno jsem se doslechla o pejskovi, kterému je osmnáct let a je stále plný elánu.

«Norwiči se moc rádi a rychle se učí, jsou bystří, někdy až moc – jakmile zjistí, že vám v kapse docházejí piškoty, najednou už nemají tolik času se vám věnovat!»

Je mi jasné, že vzhledem k málopočetnosti plemene se zatím nemůže provádět nějaká rozsáhlá selekce, nicméně nějaké podmínky chovnosti jistě existují. Které to jsou?

Plemeno norwič teriér u nás zastřešují dva kluby – KCHT a KCHMPP, podmínky pro zařazení do chovu jsou ale téměř jednotné. Pes musí mít standardní nůžkový skus, řezáky 6 x 6 a kohoutkovou výšku okolo 25 cm. Důraz by se ale měl klást i na typ – norwič by měl být malý podsaditý pejsek se silnou kostrou a milou nebojácnou povahou.

Když se řekne teriér, kdekdo si ihned představí akční a trochu tvrdohlavou „střelu“, kterou ne zrovna každý člověk zvládne také dobře vychovat. Ono je to ale v tomto případě trochu jinak, že?

Ano. Oproti jiným teriérům jsou totiž norwiči jemnější a citlivější, i když temperamentem přímo srší. Moc rádi a rychle se učí, jsou bystří, někdy až moc – jakmile zjistí, že vám v kapse docházejí piškoty, najednou už nemají tolik času se vám věnovat. Vychovat je ale zvládne každý, je potřeba jen cit, norwič není pes na tvrdý výcvik.

Vy sama v současné době vlastníte poměrně početnou smečku, kolik jich tedy celkem máte a jak se spolu navzájem snášíte?

Postupem času se naše smečka rozrostla na osm skřítků – dva psy (osm a pět let) a šest feneček (od dvou do jedenácti let). Holky všechny drží spolu a jsou nejlepšími kamarádkami, kluci Jack a Agent se snesou jen pod dohledem, protože oba jsou „alfa samci“ a rádi si to navzájem dokazují. Když k nám před třemi lety přišla Dorotka – vyhublá a týraná německá doga, celá smečka ji s nadšením přijala a občas mám pocit, že ji i adoptovali.

Říkala jste mi, že si také poměrně často berete do bytu cizí psy na hlídání. Dost dobře si neumím představit, jak to lze pak s těmi domácími skloubit dohromady?

Pokud není pejsek, kterého hlídáme, příliš dominantní nebo naopak bázlivý, vždycky se během pár dní bez problému začlení do smečky a často se mu pak ani nechce vrátit se s majitelem domů. Norwiči radostně vítají každou návštěvu – lidskou i psí, a pejska na hlídání berou okamžitě jako nového parťáka pro společné hry.

Pro některé majitele jiných teriérů bývají procházky poměrně adrenalinovým zážitkem. Řeší totiž často kam anebo

za čím pes uteče, případně zda se někde porve, či nikoliv. Jak se venku chová vaše smečka? Mohou chodit na volno?

Všeobecně vzato to nejsou útekáři, ale pořád je v nich kus teriéra, takže pokud uvidí na protější straně silnice kočku, bezhlavě se za ní vrhnou bez ohledu na projíždějící auta. Když ale z houští vyběhne srnka, kousek za ní popoběhnou a vrátí se.

Každý z mých psů je povahou trochu jiný. Jack a Bibi se ode mne na procházce nevzdálí víc než na tři metry a pořád mne po očku sledují, ale třeba dvouletou Lili bych na volno nepustila. V okamžiku, kdy je na dohled kdokoli cizí – ať už člověk nebo pes, musí se hned běžet skamarádit a ne vždy je to bezpečné...

Zájemce o plemeno jistě budou zajímat i vhodné aktivity, které by šly s norwičským teriérem podnikat. Napadá mne třeba lovecký výcvik nebo agility... Co byste poradila vy? Osobně nejsem zastáncem loveckého výcviku u norwičů, i když si myslím, že vlohy jim nechybí. Nebyla bych schopna svěřit štěně aktivnímu myslivci s vědomím, že může přijít k úrazu při práci v lese. Norwiče si většinou pořizuje ten, kdo hledá mazlíčka a parťáka pro společné procházky. Pro sportovní aktivity se hodí spíše jiná plemena, i když znám jednu šikovnou pětiletou norwičku, která se věnuje agility a dogdancingu na profesionální úrovni a ve své kategorii vyniká.

Srst norwičského teriéra se upravuje trimováním. Zvládne to i běžný nebo jako já třeba nešikovný majitel? A liší nějak úprava psa na výstavu a pro běžný život rodinného mazlíka?

Trimování je vlastně vytrhávání staré, uvolněné srsti. Pokud máme pejska jen jako domácího mazlíčka, stačí ho upravit třikrát do roka – otrimovat všechnu přerostlou srst a pak ho jen občas pročísnout. Na tuto úpravu si může troufnout každý, jen je lepší napoprvé vidět, jak pejska trimuje někdo, kdo to opravdu umí. Srst výstavního norwiče vyžaduje daleko více péče, trimuje se častěji a před každou výstavou je potřeba doladit detaily a vymodelovat „fazonku“. Výstavní úpravu tohoto plemene zvládne málokterý salon, je lepší obrátit se přímo na chovatele.

Komu byste tohoto malého, a jak sama říkáte, něžného skřítku doporučila, a kdo by na něj měl raději zapomenout?

Člověk, který se rozhodne pořídit si norwiče, by měl počítat s tím, že je to pes, který se upne na majitele a bude s ním chtít trávit každou volnou chvíli. Moji skřítkci se mnou i vaří, následují mne na každém kroku, i když jdu jen od sporáku k ledničce a zpátky. Rozhodně to není pes, který by byl spokojený na zahradě u boudy, potřebuje společnost a těsný kontakt s člověkem.

«Rozhodně to není pes, který by byl spokojený na zahradě u boudy, potřebuje společnost a těsný kontakt s člověkem!»

Kdybyste měla na závěr jednou jedinou větou charakterizovat toto úžasné plemeno, jak bude znít?

Malý, energický, veselý a nebojácný skřítek, který vás za každých okolností bezmezně miluje.

Michaela Weidnerová

Foto: archiv Evy Cherýnové

<http://www.norwichterrier.wbs.cz/>

Země původu: Velká Británie

Skupina FCI: III. skupina FCI – teriéři, sekce 2 – malí teriéři. Bez pracovní zkoušky.

Použití: Teriér

Celkový vzhled: Jeden z nejmenších teriérů. Malý, nízký, bystrý psík, kompaktní a silný, dobré substance a kostry. Jizvy získané v čestných bojích nemají být příliš penalizovány.

Barva: Všechny odstíny červené, pšeničné, černé s pálením a šedé s pálením. Bílé znaky nebo skvrny jsou nežádoucí.

Výška: Ideální výška v kohoutku: 25 cm.

Kontakt: Klub chovatelů teriérů (KCHT) - <http://www.kcht.cz/>, Klub Chovatelů Málopočetných Plemen Psů (KCHMPP) - <http://www.kchmpp.cz/>

Standard: č. 072 naleznete na www.ecanis.cz

Kdo je kdo?

Celý tento měsíc nám bude milou společností dělat přenádherný louisianský leopardí pes a není vůbec snadné najít další plemena, která se k němu dají alespoň trochu přirovnat. Co myslíte, vybrali jsme správně?

Ačkoliv se jedná o plemeno neuznané a původem ze Spojených států amerických vybrali jsme parťáky z loveckého světa a stejného kontinentu. Poznáte kdo je kdo?

Louisianský leopardí pes

Black and Tan Coonhound

Redbone Coonhound

Země původu: Spojené státy americké

Klasifikace: VI. Skupina FCI - honiči a barváři

Výška: psi 63 – 68 cm, feny 58 – 63 cm.

Hmotnost: standard neuvádí

Zbarvení: Jak již naznačuje jméno, barva je uhlově černá s výraznými znaky pálení nad očima, na bočních stranách čenichu, na hrudi, na končetinách a na zadních stranách stehen v jejich horní části (kalhoty); na prstech jsou malé černé znaky jako čárky tužkou.

Standard: č.300, naleznete na www.ecanis.cz

Země původu: Spojené státy americké

Klasifikace: N - FCI neuznaná plemena

Výška: psi 56 – 69 cm, feny 53 – 66 cm.

Hmotnost: standard neuvádí

Zbarvení: Upřednostňuje se jednolitá červená. Tmavý čenich a malé množství bílé barvy na hrudi a tlapách se připouští. Vady: bílá barva na tlapách přesahující až za hranici přední části tlapky. Více bílé barvy na hrudi než zakryje otevřená dlaň. Bílé ponožky na končetinách.

Standard: č. 926, naleznete na www.ecanis.cz

Foto: wikipedia.org

Chovatelé, co říkáte?

Dotaz: Jakým způsobem řešíte u svých psů preventivní odčervení?

Toť otázka do pranice! Nabízí se samozřejmě mnoho různých možností řešení. Někdo odčervuje v pravidelných intervalech veterinárními přípravky, jiný podává preventivně různé přírodní preparáty, další nasazuje nějaké „zbraně“ až v momentě potvrzené přítomnosti vnitřních parazitů a jsou i tací, kteří případnou invazi těchto cizopasníků neřeší vůbec. Zcela odlišná situace nastává v případě březích a kojících fen a také štěňat u chovatele. Jak tedy přistupujete k této problematice právě vy?

O dčervení neberu na lehkou váhu!

Myslím, že tohle je spíše otázkou pro nějakého odborníka. Já odčervení svých psů na lehkou váhu vůbec neberu. Dospělé psy odčervuji pravidelně, ale asi ne tak často, jak je doporučováno veterináři, tedy čtyřikrát za rok. Provádím to **dvakrát ročně**. Během roku dostávají podle rady mé babičky také **spoustu česneku**. Ovšem jestli to má účinek na vnitřní cizopasníky, to nevím, ale mí psi žádné viditelné parazity nemají. Samozřejmě štěně odčervuji častěji, jelikož chodíme na procházky bez vodítka a nelze ho dokonale uhlídat, kdeco totiž baští.

Psi jsou členy mé rodiny a sdílí se mnou společnou domácnost, beru je různě na návštěvy v rodině, kde jsou v kontaktu s malými dětmi, takže představa, že by mí psi nebyli v tomto ohledu ošetřeni, mě děsí.

Letos v zimě jsem poprvé nakryla svou fenku německého ovčáka. **Před krytím jsem ji odčervila**. Štěně jsem poté od čtvrtého týdne věku co čtrnáct dní odčervovala pravidelně podle doporučení veterináře a zároveň s ním také celou smečku.

Má druhá starší fenka je anglický kokršpaněl bez PP. Když jsem si ji před jedenácti lety brala jako štěňátko, byla zavřená v koňských stájích. Chovatelka mi řekla, že je štěně odčerveno a bylo to napsáno i v očkovacím průkazu. **Po pár dnech doma jsem však zjistila, že má tasemnici**. Uvědomila jsem si, kolika polibky už jsem to roztomilé štěňátko zahrnula a bylo mi hrozně. Preventivně jsem se tenkrát přelécila s ní.

Když si dnes kupuji štěně, první co udělám, je odčervení i přesto, že se tak stalo již u chovatele. Můj názor je ten, že raději těmhle věcem preventivně předcházím a proto pravidelně odčervuji.

**Alexandra Dobrovičová, CHS Savigi
majitelka anglického kokršpaněla a
chovatelka německých ovčáků**

Nemám to zcela ujasněné!

Přiznám se, že tohle je zrovna téma, které sama ještě nemám úplně ujasněné. Respektive zatím odčervuji preventivně, i když si už nějakou dobu říkám, že musím začít s vyšetřením stolice, abych pejsky neodčervovala zbytečně. Část smečky mi stárne, a tak není potřeba zatěžovat jejich organismus ještě i léky, které třeba ani nepotřebují.

**Hana Kašparová, CHS Banzette,
chovatelka pudlů
www.banzette.cz**

Nejdříve nechávám vyšetřit trus!

Okolo psů se pohybuji více než dvacet let a za ten dlouhý čas jsem vystřídala různá plemena. Mění se doba a s ní i můj postoj k této problematice. Zpočátku jsem o tom příliš nepřemýšlela a odčervovala jsem podle klasického schématu buď pastou, nebo pomocí tabletek, jak i dnes doporučuje většina veterinářů. To znamená, že štěně a mladý pes dostával antiparazitika častěji a dospělák potom zhruba třikrát za rok. V současné době se ale snažím organismus svého zvířete nezatěžovat chemií více, než je nezbytně nutné. Řeším i s tím související stravu a ošetření proti vnějším cizopasníkům. Za sebe tedy rozhodně doporučuji nechat svému psovi jednou až dvakrát do roka vyšetřit trus a teprve v případě pozitivního nálezu nasazovat nějaké „zbraně“! Odčervovat tzv. preventivně dospělého jedince je dle mého názoru zbytečné a spíš zdraví škodlivé! Jediným případem, kde bych tyto přípravky nasadila, je při odchovu štěňat, a to včetně matky vrhu. Tam to je podle mne dokonce nutné, jinak jsem spíš proti. „Naštěstí“ ale nejsem chovatelkou, tak toto řešit nemusím.

Petra Vávrová,
majitelka německého ovčáka

Je to důležitou součástí prevence!

Jaroslava Kosová,
majitelka bernského salašnického psa a kavalír King Charles španělů

Odčervení pejsků patří k základním chovatelským úkonům. Každý, kdo má nějakého doma, by měl řešit otázku, **čím a jak často ho odčervovat**. Pravidelné podávání antiparazitik je velmi důležitou součástí prevence závažných onemocnění. První odčervení u štěňat se provádí pomocí pasty ve věku tří týdnů, druhé za dva týdny a poté pak následuje v šestém týdnu první očkování. Dospělý pes by měl být odčerven **alespoň jednou za tři až šest měsíců**, aby se zamezilo nepříjemnému onemocnění také v případě člověka. Spousta parazitů je totiž přenosných právě na lidi. Navíc tyto cizopasnici způsobují pejskovi nepříjemné pocity, bolest, svědění apod. Buďte tedy svědomití a sledujte svého pejska, parazité nejsou často vidět, ale zkušený chovatel a majitel psího miláčka dokáže poznat, že v jeho chování jsou určité změny. Proto **pravidelným a správným odčervováním chráníme nejen naše zvířátka**, ale zabráníme tím i případnému nakažení lidí a dětí.

Odčervovat ano, ale přírodní cestou!

U mne se **četnost i způsob odčervení postupně měnil a vyvíjel**, a to podle získaných zkušeností, stejně tak jako v případech krmení. U prvního pejska jsem nad tím moc nepřemýšlela a odčervovala jsem dle rad veterináře. S pořízením dalšího to už tak jednoduché nebylo. Mé fence, tehdy ještě ve štěněčím věku tento úkon natolik **podráždil organismus**, že se snažila se nepříjemného přípravku zbavit tak, že se nažrala písku a následně to i s krví vyzvracela. To mne nejen vyděsilo, ale začala jsem **hledat nějaké jiné alternativní řešení**. V té době jsem ale bohužel nic jiného neobjevila. Tak jsme pokračovaly, byť s jinou značkou, kterou snášela lépe, ale s delšími intervaly, ovšem rozhodně to nebylo dle mých představ. Stav se trochu zlepšil při změně stravy, tedy když jsme přešli z krmení klasickými granulami na BARF. To se mi osvědčilo i v boji proti parazitům, psi nejsou tak náchylní na napadení a nemusím je tedy odčervovat tak často.

Poslední dobou **používám bylinkovou směs**, která parazita paralyzuje a zrychlí funkci střev psa tak, aby odsud v tomto stavu vše vyloučil. Jedinou nepříjemnou věcí po nasazení bylinek může být lehčí průjem, chce to tedy vzít pejska na delší procházku. Pro mne bylo asi tou poslední kapkou, kdy jsem se rozhodla pro přírodní cestu, zkušenost z veteriny, kde mne **tamní lékař „přesvědčil“ o nutnosti odčervení** březí feny, **což bohužel nedopadlo úplně dobře**. V dnešní době je už na trhu naštěstí dostatečný výběr, a to nejen pro psy.

Závěrem bych to tedy shrnula asi takto: Štěňátko do odstavu odčervuji dle schématu, později už se však přikláním k přírodní cestě, pokud tedy není závažný důvod konat jinak. Nyní **začínám používat nový přírodní přípravek** a věřím, že ve spojení s BARF stravou dělám pro své psy to nejlepší.

Jana Traitz, CHS Frisian Legendario,
chovatelka frízských ohařů
<http://www.staby.cz/>

Také vám vrtá hlavou nějaká konkrétní otázka
a zajímalo by vás, jak se k ní staví ostatní chovatelé?

Tak neváhejte a pošlete nám ji na redakce@ecanis.cz
a my jim ji položíme!

Michaela Weidnerová

Foto: archiv chovatelů, Jitka Metličková, Adéla Tůmová

Jak vybrat správný chovný pár?

Dnešní a bohužel již poslední díl seriálu Ing. Luďka Nováka se bude věnovat problematice výběru chovného páru. Povíme si také něco o svodu mladých, či kontrole vrhu. A opět vše vychází z letitých zkušeností a praxe autora právě v oblasti chovu psů.

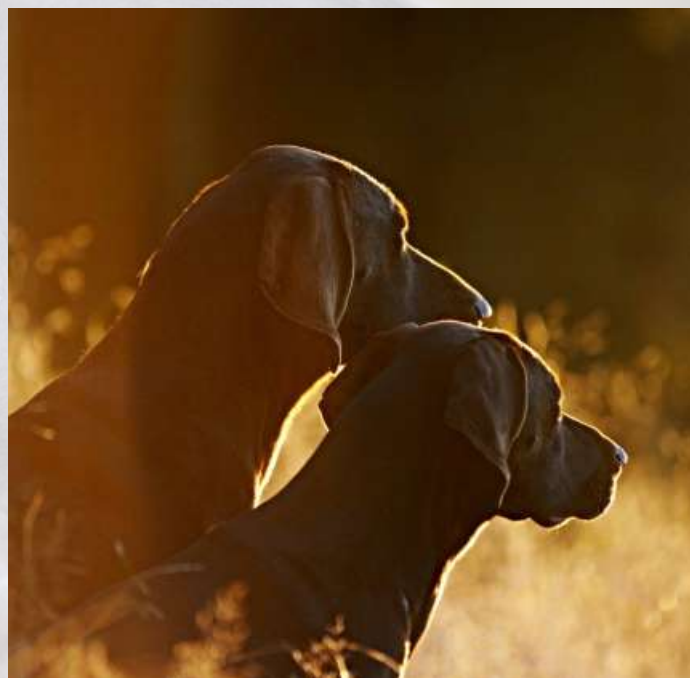
V malé populaci plemene s nízkým počtem chovných jedinců můžeme spoléhat na vlastní orientaci. Ve velkých populacích by nám výrazně měly pomáhat bonitační kódy chovných jedinců. Ten podmiňovací způsob je zvolen záměrně, aby bylo možno ještě jednou zdůraznit nutnost velmi zodpovědné a důsledné práce bonitačních komisí, kde nemůže být místo pro diletanty, při dodržení všech výše uvedených zásad (kolektivnost, „jedny oči“ atd., atd.). Jen tak se na kódy můžeme spolehnout.

Jak na to?

Asi již není ani třeba připomínat, že výběr partnerů by měl být prováděn ve smyslu chovatelského cíle, s ohledem na bonitační kód, při dodržení chovatelských norem klubu.

V prvé řadě je třeba prověřit příbuznost. Nejlépe je když v celém PP se nenachází ani jeden společný předek druhého partnera. Pokud toto není možné, postupujeme velmi obezřetně jinak.

Poté se věnujeme kvalitativním znakům partnerů. **Zásadou číslo jedna** je, že nikdy na sebe nesmí přijít jedinci, kteří mají v kódu vyznačenu **stejnou odchylku od standardu** (exteriér i povaha). **Zásadou číslo dvě**, tedy odchylku určitého znaku jednoho partnera musíme kompenzovat vždy a zásadně **standardním znakem** druhého partnera a **nikoliv protipólem**. Jak již bylo uvedeno u povah BB, nikdy nemůžeme spojit s BA, ale vždy s AA. Psa na horní kohoutkové výšce nesmíme použít na malou fenu, slabý typ na silný atd., atd.. Dále musíme přihlídnout k dosavadnímu využití chovného jedince. Každý chovný jedinec, pokud tedy prošel sítí kritérií pro chovnost, má svůj genofond, který je třeba vyzkoušet. Musíme dbát neustále na pestrost genetické variability plemene, jinak zakládáme na fatální problém. Zde bývá velmi nepříjemný tlak na maximální využívání šampionů a nebo psů ověřených zkouškami. Proto tak moc záleží na kvalitách poradce chovu. To v žádném případě nenahradí nějaké nařízení klubu o omezení počtu krytí – ba naopak tato „berlička“ může být kontraproduktivní. Hlavní roli zde musí hrát lidský faktor.

A zase k poradci...

Poradce chovu, má-li určitou zodpovědnost, musí mít však na druhé straně i adekvátní práva. Měl by tedy mít právo posledního slova. Bude-li dostatečně znalý a komunikativní jistě se cesta vždy najde. Výběr partnerů by měl být předmětem vzájemné spolupráce chovatele a poradce chovu. Poradce chovu by měl být garantem dodržování principů řízení chovu a klubové normy by mu k tomu měly zároveň vytvořit patřičné kompetence a prostor pro jeho činnost.

Prakticky by mohlo jít o dvě varianty této spolupráce:

1. Chovatel si navrhne sám plemeníka pro svou fenu. V tomto případě by měl poradce posoudit navrhované spojení (příbuznost, kvalitativní parametry obou partnerů, četnost využívání plemeníka atd., atd.). Pakliže se navrhované spojení jeví jako vhodné, doporučí spojení a výběr je ukončen. Pokud však poradce objeví nějaký problém, měl by chovatele se svým nálezem seznámit a navrhnout mu jiné, minimálně tři plemeníky, kteří by byli vhodnější pro chovatelovu fenu. Je potom již na chovateli, kterého z tří navržených plemeníků si vybere.
2. Chovatel nemá svůj návrh plemeníka a pouze požádá o vystavení krycího listu. V tomto případě by měl poradce chovateli navrhnout minimálně tři plemeníky a je potom již jen na chovateli, kterého z navržených plemeníků využije.

Kontrola vrhu

Prvním praktickým článkem nového reprodukčního cyklu je narození štěňat z navrženého spojení a jejich kontrola. Některé kluby mají ve svých řádech zakotveny kontroly dvě. Jednu hned po narození a druhou v sedmém týdnu stáří štěňat.

Kontrola vrhu poradcem chovu hned po narození štěňat se však jeví jako zbytečná, navíc se jen zvyšuje riziko zavlečení nákazy. Na štěňatech není téměř nic poznat a chovatel obvykle hned po porodu své feny mívá dostatek potřebných informací od veterinářů.

V sedmém týdnu, těsně před možností předání štěňat novým majitelů, však kontrola svůj význam má. Je to vlastně první kontrola našeho snažení o správnou reprodukci. V první řadě je třeba zkontrolovat všechna štěňata, zda se u nich náhodou neobjeví nějaké, v tomto věku již patrné, dědičně vázané vady. Pokud by se objevily, je třeba neprodleně podat zprávu chovatelskému kolegiu, spojení v žádném případě neopakovat a znovu důsledně propátrat veškerou chovatelskou dokumentaci obou partnerů. V budoucnu pak oba partnery jen velmi obezřetně použít v chovu a bedlivě sledovat potomstvo. Pokud by se defekt u některého z bývalých partnerů ještě zopakoval i s jiným partnerem, je třeba ho okamžitě i s jeho sourozenci vyřadit z chovu.

Jinak prohlédnutá štěňata popíšeme v zápisu o kontrole vrhu a uděláme vlastně první hodnocení výsledků naší práce. Z uvedeného logicky vyplývá, že kontrolu by měl provádět ten, kdo spojení navrhl – odsouhlasil.

Svod mladých

Při této chovatelské akci jde více než o posudek jedince, o přehlídku výsledku realizovaného spojení. Provádí se od šesti měsíců stáří jedinců (horní hranice neomezena). Jak nám již cíl této akce napovídá, je třeba získat k účasti co nejvíce mladých zvířat – nejlépe kompletní vrhy. Jen tak můžeme objektivně vyhodnotit chovatelskou hodnotu rodičů. Proto je dobré zakotvit do klubových norem svod mladých jako podmínku chovnosti. Málokdo si dovolí v tak raném věku psa mu uzavřít cestu k uchovnění. A pokud by se přece jen z velmi vážných důvodů stalo, že jedinec nemohl být předveden v raném věku (vycestování či nemoc majitele apod.) je i tak možnost tuto podmínku k uchovnění splnit, neboť svod mladých není věkem z horní hranice omezen.

Jsou-li v určitém vrhu zjištěny závažné nedostatky, postupuje se stejně, jak bylo popsáno u kontroly vrhu. V tak mladém období věku psa nemá význam provádět podrobné hodnocení jako při bonitaci, neboť jedinec je právě v silném vývoji, a tak ve svodové kartě uvádíme jen několik již relativně stálých veličin (alespoň ve vztahu k věku).

Slovo závěrem

Schematicky předvedený systémový přístup, za předpokladu jeho realizace schopnými lidmi, by měl přispět k dalšímu rozvoji chovu psů v ČR. Účelem uveřejněného elaborátu je inspirovat se k zamyšlení nad docela závažnou kynologickou problematikou, řešenou v současnosti docela hodně rozlišnými způsoby s více či méně úspěšnými výsledky. V žádném případě nejde o patent na rozum, či jedinou správnou cestu. Je možné souhlasit či nesouhlasit, jak s celkem, tak s některými pasážemi.

Ing. Luděk Novák

Foto: autor, archiv redakce

Omrzliny a podchlazení u psa

I když listopad nepatří k nejstudenějším měsícům v roce, zima se nám nezadržitelně blíží a našim pesanům, hlavně těm krátkosrstým hrozí nebezpečí v podobě podchlazení či omrzlin. Proto je dobré se na toto roční období řádně připravit!!!

Co se v organismu při podchlazení děje?

Při hypotermii (podchlazení) klesne tělesná teplota pod hranici potřebnou pro běžný metabolismus a jeho fungování. Fyziologická teplota u psa je 37,5 – 39°C, při hypotermii teplota klesá pod 35°C. Při podchlazení dochází k zúžení cév, k omezení toku krve v periferních částech těla – organismus se snaží převážně zásobovat krví orgány uložené v trupu těla a také mozek. V případě, že nedojde k zahřátí organismu, dochází ke svalovému třesu. Jedná se o mírné podchlazení. Organismus při tomto jevu spotřebovává hodně energie. Při středním stupni tohoto stavu svalový třes odezní, pes začíná být malátný, má pomalejší reakce. Ve chvíli, kdy organismus nedokáže kompenzovat teplotní diskomfort, dochází k rozvoji kritického podchlazení, kdy je zvíře apatické, dochází ke zpomalení srdečního rytmu, dýchání je povrchové a může upadnout i do bezvědomí. Teplota klesá až k 32°C a dochází k vážnému ohrožení života.

Psi ustájení venku

Zdraví psi trvale žijící venku mají dostatečnou srst na to, aby mrazivé počasí bezpečně zvládli. V případě deště a následného mrazu ale i tak doporučujeme psovi poskytnout závětrné zázemí ve formě zateplené boudy či přístřešku. Podchlazení hrozí převážně u starých psů s omezenou hybností, štěňat a psů krátkosrstých. U psů žijících v bytech je důležité teplotní komfort zajistit oblečkem. Domácí psi nemají tolik vyvinutou podsadu a teplotní rozdíl byt/venek často činí i 25°C. Vysoké riziko podchlazení také nastává ve chvíli, kdy v mrazu nechají majitelé psa zavřeného v autě či uvázaného u obchodu. Pes nemá možnost pohybu a při venkovní teplotě – 20°C dochází k rozvoji hypotermie velmi rychle.

Při omezení pohybu za působení mrazu a vlhkosti mohou i psi omrznout. Omrzliny pak nejčastěji najdeme na uších, ocasu, polštářcích pacek, varlatech nebo penisu. Nejvíce náchylná jsou krátkosrstá nebo bezsrstá plemena, štěňata a senioři. Celkové omrzliny u psů nebývají tak časté. Nastávají většinou při proboření pod led v rybníce, v tomto případě hrozí i silné podchlazení.

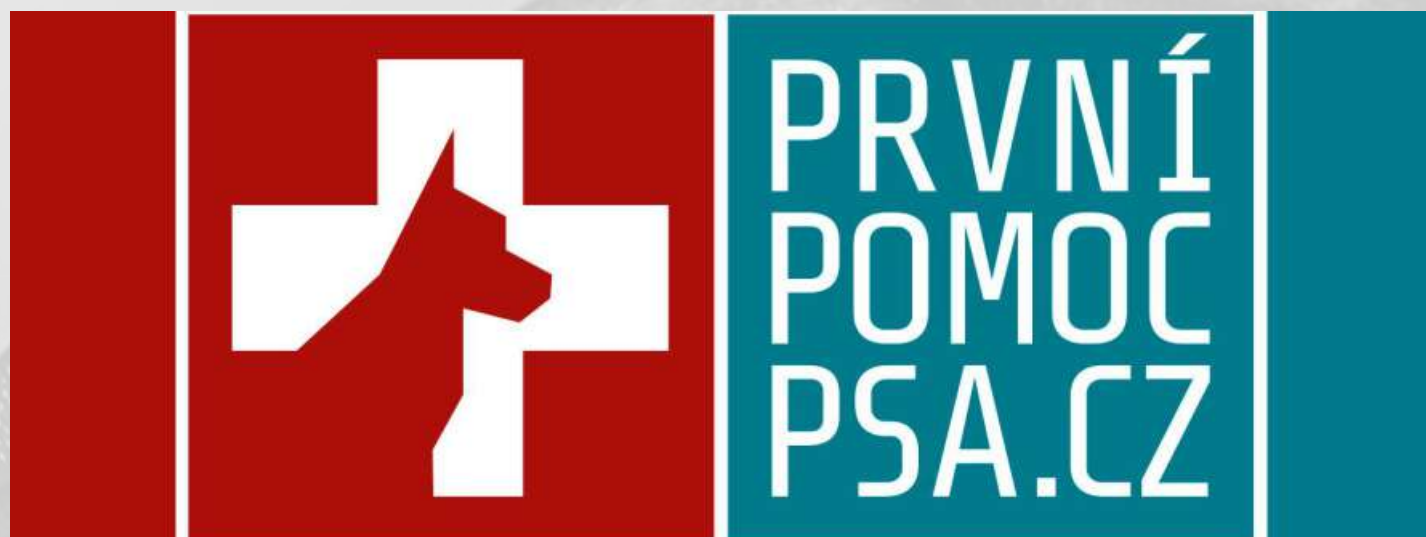
Co dělat při podchlazení?

První pomoc při hypotermii spočívá v postupném zahřátí organismu suchým teplem (např. horkou vodou v pet lahvi). Psa zabalíme do deky nebo termofolie, zajistíme životní funkce, které během převozu na veterinární kliniku pravidelně kontrolujeme. Příjezd na kliniku bychom měli předem telefonicky vyjednat, aby se lékař mohl na příjezd podchlazeného psa připravit (např. ohřát infuze apod). Nikdy psa nezahříváme horkou vodou nebo fénem. Při omrzlinách postižené místo zahříváme postupně pod studenou či vlažnou vodou. Teplotu vody následně mírně zvyšujeme. Postižená místa můžeme překrýt lehkým obvazem a po domluvě navštívíme veterinárního lékaře.

Lepší než první pomoc je jistě prevence!

Zabránit podchlazení u psa můžete oblečkem. V dnešní době je již na trhu velký výběr a jistě si vybere i ten nejnáročnější majitel. Správně velký obleček by měl kryt celá záda, včetně alespoň části stehen. V mokrém počasí nebo po běhání ve sněhu bychom obleček měli sundat. K podchlazení může dojít i např. při čekání před restaurací/obchodem v mokrém oblečku. Také bychom ho měli sundávat při převozu autem, kdy může naopak dojít k přehřátí psa nebo v případě mokré textilie naopak k zapaření psa.

autor: Bc. Kateřina Šponarová
foto: archiv FLUKE Ateliér

Jak zjistit zdravotní stav psa, poskytnout první pomoc při podchlazení, jak rozeznat omrzliny vás naučíme na našich seminářích www.prvnipomocpsa.cz.

Termín semináře:

20. 1. 2019 v Praze, přihlašování a informace na www.prvnipomocpsa.cz

Stopujeme přesně

13. díl

Ahoj stopaři, máme tu šťastnou třináctku! V minulém díle jsme se připravili (více – méně) na zkoušku a dnes bychom na ni měli vyrazit. Bohužel nám to trochu nevychází kalendářně, protože končí sezóna, ale redakční plán se dodržovat musí. Nicméně věřím, že někteří z vás zkoušku ještě stihnout a ti, kteří ne, určitě budou mít před sebou buď nějaký mikulášský závod, nebo si uděláte na cvičáku nějaké „zkoušky a zkoušku“, na kterých si vyzkoušíte, jak jste všichni reálně na tom!

Příprava na zkoušku

Všechno to úsilí, které jste věnovali poctivému tréninku, můžete jedním šmahem zahodit – pokud se vám nepovede psa na zkoušku dobře připravit. Pojdme se tedy věnovat jednotlivým krokům, bez kterých se před zkouškou nikdo neobejde. Samozřejmě vycházíme z předpokladu, že máme hotový trénink!

Tzn., že pes ovládá vše, o čem jsme se bavili v minulém díle, tj.:

- bez pamlsků odejde v plné koncentraci stopu minimálně o padesát kroků delší, než nám velí zkušební řád (podle toho, na kterou zkoušku se připravujeme)
- bez pamlsků označí všechny předměty, které mu do stopy dáme (minimálně o jeden víc, poslední předmět odměňujeme totiž vždy)
- je mu jedno, v jaké vzdálenosti za ním se nacházíte (zda metr nebo deset)
- před stopou ovládá poslušnost v rámci podávání hlášení a uvedení do stopy, po stopě ovládá poslušnost v rámci odhlášení
- u předmětu vydrží v předepsané poloze tak dlouho, než ho opětovně vyšlete do stopy a nareaguje na vaše pohyby při ukazování předmětu
- neřeší přítomnost cizích lidí, zvířat, hluku, dopravního ruchu a jiných rušivých vlivů
- neřeší případné zamotání se do stopovačky
- když se na stopě ztratí, umí si ji sám „najít“ a situaci samostatně vyřešit
- umí odložit odměnu „až do auta“

A že připravenost psovoda odpovídá nutnému minimu, tj.:

- ovládáte velmi dobře zkušební řád a nic vás nevyvede z míry
- umíte si „dobře“ našlapat stopu
- orientujete se v terénu
- nazpaměť sypete z rukávu hlášení klidně o půlnoci
- máte dobrou náladu
- věříte sto procentně svému psovi

A teď pojdme k přípravě psa!

Správné načasování

Jak správně načasovat psa? Na tuto otázku neexistuje jednoznačná odpověď, protože každý pes je zkrátka jiný a toho vašeho si poznáte nejlépe vy sami. Vycházet budeme každopádně z tréninku. Jinak budeme připravovat psa, který stopuje jednou týdně a jinak toho, který stopuje denně. Každopádně platí jedno pravidlo, že poslední stopu budeme ve všech případech dělat maximálně dva dny před plánovanou zkouškou. Pokud se tedy chystáte na stopu v sobotu, v pátek už nestopujte! Někteří kynologové tvrdí, že jejich pes musí prostě makat denně, aby podal výkon. Moje osobní zkušenost zejména na stopě je taková, že jeden den odpočinku ještě nikoho nezabil, ale ve sta procentech případů pomohl s motivací. Pokud tedy nemáte vášnivého stopaře a na zkoušku se trochu bojíte, potřebujete delší čas na odpočinek, resp. na správné načasování motivace. Pokud stopujete denně, postačí vám opravdu jeden den pauzy, kdy se pes pak bude na sobotní stopu víc těšit. Pokud se nemůžete udržet a z nějakého důvodu prostě musíte na stopu ještě v pátek, potom zvolte pokud možno ranní čas (aby byla pauza co nejdelší) a stopa maximálně motivační!

Poslední tréninkové stopy

Jak by měly vypadat? Opět záleží především na tom, jakého máte psa. Psovi, který má rád výzvy a spolehlivě a nadšeně stopuje, můžete poslední tréninkové stopy připravit trochu náročnější, než psovi z výše uvedeného případu, který sotva dojde nakonec bez pamlsků a tváří se, jako že nic horšího v životě už se mu nemohlo stát. U takového psa musíme upřednostnit motivaci před vším ostatním. Moje osobní příprava před ostrou stopou většinou zahrnuje několik stop, které kombinují vysoká kritéria zkouškové stopy a jiná kritéria snižují na minimum v kombinaci s motivačními pachovými čtverci. Takový úplně univerzální případ týdenní přípravy na jedničkovou stopu by byl:

- 1x stopa v předepsané délce (plus padesát kroků) se třemi předměty a třemi lomy, nepravidelně propamlskovaná, třicet minut stará, s jedním neodměněným předmětem
- 1x stopa v poloviční délce s deseti pamlsky pouze na posledním úseku, jednu hodinu stará, se všemi dvojnásobně odměněnými předměty
- 1x čerstvá stopa našlápaná do oblouku, nepravidelně propamlskovaná s jedním odměněným předmětem na konci
- 1x pachový čtverec zakončený buďto předčasně nebo s použitým druhým konkurenčním psem

Toto je samozřejmě jen příklad, reálně bystě měli sami svému psovi i sobě přizpůsobit trénink na míru. Když už se chystáte na zkoušku vyšší a náročnější, potom doporučuji opravdu rozdělit jednotlivá kritéria. Tj. buď stopu dlouhou, nebo starou, nebo na těžkém terénu – a velmi si pohrát s pamlsky a předměty. Ale o tom si budeme povídat až v budoucnu.

Kondice a welfare psa

Nestačí nám mít natrénováno a dobře připraveno, rozhodující pro výkon bude ve finále především kondice psa. Ani vám se nechce do fitka, pokud jste den předem absolvovali dvacetikilometrovou túru nebo máte zvýšenou teplotu. Proto musíme zejména před zkouškou dbát na to, aby našemu psovi bylo opravdu dobře. V týdnu před ní ho tedy zbytečně nepřetěžovat, ale nastavit rozumný procházkový režim (nenechat válet doma na gauči a lenivět). Vyvarovat se veterinárním ošetřením, které lze odložit (např. vakcinace, čištění zubů nebo odčervení) a také dodržovat správný krmný režim. Bylo by velkou chybou domnívat se, že psovi přivedíme lepší náladu, když mu budeme podstrojovat samé dobroty. Výsledkem pravděpodobně nebude jeho lepší nálada ze zkonsumovaných pochutin, ale spíš zažívací potíže, které vám ve finále zkoušku značně znepríjemní. Rovněž nechávat psa před zkouškou hladovět nedoporučuji. Ano, někteří pracujete na stopě s hladem, ale řekněme si na rovinu – kdo z nás podává výkon, když mu kručí v břiše? Před zkouškou by měl být pes stejně jako před tréninkem hladový, nikoliv však lačný! Tj. večer před zkouškou nakrmte, ale málo. Aby byl pes ráno psychicky připravený na to, že se na stopě do sytosti nažere, ale přitom ne ve stresu z toho, že má břišní křeče. Potom by se celý systém motivace mohl obrátit proti vám. V týdnu před zkouškou by také bylo fajn připravit psovi takové aktivity, které má rád. Pokud váš pes relaxuje v lese, berte ho na procházky. Pokud rád lítá po parku s psími kámoši, několikrát v týdnu mu to dopřejte. Je především ve vašem zájmu, aby byl v sobotu opravdu dobře naladěný, odpočatý a spokojený.

D en „D“

Tak jdeme na to! Máme natrénováno, máme připraveného a odpočatého psa s dobrou náladou, ráno jsme ho napojili, přijeli jsme na cvičák, dali jsme si první kávu – a je to tady! Stres. A mám pro vás špatnou zprávu – lepší už to nebude. Mám za sebou opravdu už několik set startů ve sportovní kynologii, agility, na stopách... a je to pořád stejné. Před každým výkonem jsem ve stresu. A neznám opravdu nikoho, kdo není. A v zásadě vůbec nezáleží na tom, zda se jedná o zkoušku ZM v Horní Lhotě, nebo Mistrovství světa ve Finsku. Stres je všude přítomný a je tu stále. A má ho každý dobrý kynolog, který cítí zodpovědnost za společný výkon, který má týmového ducha a moc si přeje, aby to oběma – psovi i jeho psovodovi – dobře dopadlo. Ale hlavu vzhůru, i s tím se dá pracovat. Nebudu vás nabádat ke konzumaci psychotropních látek či alkoholu, ale po ránu pomůžou rychlé cukry (nějaká tatranka), kvalitní spánek a

P itný režim

Stejně důležitý, ne-li ještě důležitější než režim krmný je režim pitný. Mějte prosím na paměti, že pes pije vždy, až když má skutečně žízeň. Neumí se napít jako

člověk proto, že je to zdravé, a proto že ví, že za hodinu poběží maratón.

Zkrátka to dopředu nedovede, protože jeho organismus si o to neřekne. Pokud ale chceme, aby pes podával výkon, je pitný režim prostě třeba. Bylo by to povídání na jeden celý článek, ale ve vztahu ke stopám jen tedy zmíním, že cca dvě až tři

hodiny před tím, než se na stopu budete chystat, byste měli psa napojit. A to zejména s přihlédnutím ke klimatickým podmínkám. Pokud půjdeme na stopu těžkou v náročných podmínkách a třeba i vyšších teplotách a sušším vzduchu, bude pitný režim alfou i omegou vašeho výsledku. Množství je velmi relativní a záleží na mnoha faktorech. Velmi obecně lze říci, že před výkonem by pes měl vypít cca 10 – 15 ml/kg váhy. Pokud se chystáte na stopu jedničkovou za ideálních klimatických podmínek, kterou pes „proletí“ za pár minut, potom to s pitným režimem nemusíte nějak dramaticky přehánět a bude nám stačit, když se pes prostě trochu napije. Ale pokud budete po stopě pokračovat ještě s poslušností a následně s obranou, tak doporučuji se na pitný režim opravdu zaměřit!

« Pokud jste se opravdu poctivě připravovali, máte natrénováno na sto deset procent, pak věřte svému psovi a tomu, že to prostě vyjde. Jakmile začnete pochybovat, potom jste na nejlepší cestě do pekla! »

odpočinek nejen pro psa ale také pro vás, a v ideálním případě psychická podpora, nějaká dobrá duše, která vás v tom nenechá. K lepší pohodě (vaší i vašeho psa) určitě přispěje, když se na první zkoušky vydáte na vám dobře známé místo, kde se cítíte dobře –

tedy na domovský cvičák, kde to oba znáte a budete mít výhodu „domáčího hřiště“. A teď to nejdůležitější – myslete pozitivně! Pokud jste se opravdu poctivě připravovali, máte natrénováno na sto deset procent, pak věřte svému psovi a tomu, že to prostě vyjde. Jakmile začnete pochybovat, potom jste na nejlepší cestě do pekla. Na stopu musíte bezpodmínečně jít v dobré náladě a přesvědčení o skvělém výsledku. Sama občas v žertu říkám, že zkouška je od slova zkusit. Ale to není pravda a daleko větší pravdou je, že štěstí přeje připraveným!

Pokud jste přežili až do této chvíle, čeká vás první náročný úkol – našlapat si stopu. Ale o tom až příště...

Katka Houšková

www.katcinasmecka.cz

Foto: Roman Rakovan, archiv HwK ČR

A postupujeme krůček po krůčku zase dál...

V minulém díle jsme se osmělili na neoficiálních závodech, vyzkoušeli jsme si, co už umíme a co nám ještě dělá problémy, otrkali jsme sebe i pejska, nasáli závodní atmosféru a pilně se učili a hlavně poučili z prvních zkušeností. Někomu právem stouplо sebevědomí, jiný zase odhalil týmové slabiny, každopádně to všem prospělo a na cenných zkušenostech je možné zase dál stavět. A ať už jste uspěli, či se trpělivě vracíte k učení, stejně nadejde doba, kdy se začnete zase posunovat dál. Dalším takovým krokem bývají postupové zkoušky.

Zkoušky versus závody

Jako první si vysvětlíme, jak u nás celý systém zkoušek funguje. Postupové zkoušky se skládají ve čtyřech divizích. To je asi největší rozdíl mezi závody a zkouškami. Zatímco se závodí pouze ve dvou divizích – Heelwork to Music a Freestyle, u postupových zkoušek máme kromě Heelworku – HtM a Freestylu – F ještě divizi Musical Dressage – MD, která je zaměřená na dressageový klus a divizi Dances with Dogs – DwD, která je ryze tanečně zaměřena. V každé divizi se skládají tři stupně zkoušek, které se liší jak obtížností cviků, tak i časovým rozsahem.

K čemu slouží „výkonnostní knížka“?

Než se přihlásíme na své první zkoušky, je nutné si obstarat tzv. „výkonnostní knížku“, bez ní není možné se zkoušek, ani oficiálních závodů zúčastnit. Tento „výkoňák“ získáte podáním žádosti o vystavení této knížky u Dog Dancing Clubu Czech Republic – DDCCR. Výkonnostní knížka je vždy vystavována na celý tým, takže stejný pes s jiným psovodem musí mít svou novou výkonnostní knížku. Podrobné informace naleznete na stránkách klubu. Na první zkoušky nebo závody je však třeba s sebou kromě výkonnostní knížky přinést ještě průkaz původu psa, popř. u kříženců bez PP zápis v registru psů bez prokázaného původu, kde bude do výkonnostní knížky dle těchto dokumentů potvrzena totožnost psa – číslo čipu nebo tetování a pes bude čtečkou čipů zkontrolován, „tedy přečten“. V případě nejasností či znemožněné identifikace nebude pes ke zkoušce či závodě připuštěn.

«Na první zkoušky nebo závody je třeba s sebou kromě výkonnostní knížky přinést ještě průkaz původu psa, popř. u kříženců bez PP zápis v registru psů bez prokázaného původu!»

Jak to celé probíhá?

Stejně jako u závodů, i zde platí obdobná pravidla. Zkoušek se mohou zúčastnit u prvního stupně pejsci od deseti měsíců a u vyšších stupňů pak od dvanácti měsíců věku. Začíná se vždy od základních jedničkových zkoušek. U zkoušek vyšších stupňů není nutné mít složeny všechny dvojkové zkoušky, aby mohl tým složit trojkovou zkoušku. U zkoušek se neurčuje pořadí, ani se nenastupuje jako na závod v kostýmu, ale v „civilu“. Pes nesmí vejít na taneční parket s obojkem, ani antiparazitním, ani v postroji či jiné výstroji, ale prostě „nahatý“. Psovod se může v jeden den s jedním psem přihlásit na zkoušky ve více divizích, avšak nesmí skládat v jeden den s jedním psem dvě zkoušky stejné divize. Pes nemůže být přihlášen v jeden den na zkoušky s více psovody.

«Pes nesmí vejít na taneční parket s obojkem, ani antiparazitním, ani v postroji či jiné výstroji, ale prostě „nahatý“!»

Cviky, triky, posunky...

Před nastoupením zkoušky psovod odevzdá nahrávku hudby spolu se seznamem jednotlivých cviků v takovém pořadí, v jakém jsou použity v choreografii. Názvy jednotlivých cviků musí být v souladu se zkušební řádem. Ve zkouškách prvního stupně jsou povoleny posunky spolu s hlasovými povely. Těsné následování ruky je však penalizováno bodovou ztrátou. Ve zkouškách vyšších stupňů je použití posunkových povelů vždy penalizováno bodovou ztrátou. Stejně tak budou bodově penalizováni psi, kteří během sestavy štěkají. Ze zkoušek je pořizován videozáznam, který je archivován minimálně po dobu jednoho roku. Rozhodčí mají právo na přezkoušení sporných cviků po skončení sestavy. Na zkouškách není dovoleno používání rekvizit. Na těžké akci nesmí tým opakovaně skládat zkoušku, u které neuspěl.

Pozor na diskvalifikaci!

Důvodem k diskvalifikaci týmu je kromě již výše zmíněného nedodržení časového limitu, nesplnění cviku a vstupu psa na taneční plochu v obojku i předčasné opuštění taneční plochy, agresivita psa, hrubé chování psovoda, vyvenčení psa na taneční ploše, manipulace se psem, vynechání povinného prvku v sestavě, použití jakékoliv motivační pomůcky – pamlsky, hračky, klikr apod., nerespektování pokynů rozhodčích apod.

Za úspěšně splněné postupové zkoušky na známku výborně získávají týmy tyto tituly:

MoD 1, 2, 3 – Master of Dogdancing 1., 2. a 3. stupně – splnění zkoušek prvního, druhého a třetího stupně ve všech čtyřech divizích (každý MoD zvlášť)

MoD MD, HtM, F a Dwd – Master of Dogdancing divize Musical Dressage, Heelwork to Music, Freestyle a Dance with Dogs (každý MoD zvlášť)

A nakonec titul nejvyšší: **CoD** – Champion of Dogdancing – složení všech dvanácti zkoušek dogdancingu.

V již poměrně dlouhé historii DDCCR se za ta léta podařilo titul nejvyšší CoD získat dvaceti čtyřem týmům.

Obliba DD stále roste...

V současné době je skládáno poměrně velké množství postupových zkoušek. V roce 2017 jich bylo celkem 1446. Do dnešní doby se do tancování zapojilo již sto třicet dva plemen psů. Je vidět, že dogdancing je stále na vzestupu a tomu odpovídá i zvyšování úrovně jak u zkoušek, tak i na závodech.

Časový limit je daný

Pro získání zkoušky všechny divize vyžadují splnění předepsaných prvků za doprovodu hudby v daném časovém limitu. Do choreografie je možné zařadit další prvky, které se během zkoušky nehodnotí, časový limit zkoušky však musí být dodržen. Při nedodržení časového limitu pro danou zkoušku je z ní tým diskvalifikován. Časový limit se počítá od chvíle, kdy začne hrát hudba. Časové limity zkoušek jsou: pro 1. stupeň 45 – 75 sekund, 2. stupeň 2 – 3 minuty, 3. stupeň 3 – 6 minut.

Azase ty body!

Každý cvik předepsaný pro danou zkoušku je hodnocen nulou až třemi body, při nesplnění cviku (0 bodů) je tým ze zkoušky diskvalifikován. V každém cviku se hodnotí projev psa. Zkouška je splněna, pokud tým dosáhl hodnocení dobře, velmi dobře nebo výborně. Při splnění zkoušky na známku dobře a velmi dobře je možné zkoušku opakovat. Nástup na zkoušku vyššího stupně je podmíněn složením zkoušky nižšího stupně na velmi dobře nebo výborně. Pro získání titulu MoD je podmínkou splnění zkoušek na známku výborně.

Markéta Kuncková

Foto: Markéta Kuncková, Martina Irglová

Jak nejlépe vyzrát na vnitřní a vnější parazity?

Asi málokterý majitel psa nebo kočky se nikdy nesetkal s některým z nepříjemných cizopasníků. Vnitřní či vnější parazité totiž dokáží pořádně potrápít nejen kterékoliv zvíře, ale stejně tak i jeho vlastníka. A důvodů je hned několik. Nepříjemným pocitem našeho miláčka to začíná a jeho přímým poškozováním a možností přenosu různých chorob nevídaným tvorem to končí. Jak se k tomu tedy postavit? A co musíme určitě vědět?

Vnitřní parazité

Jednorázové odčervení není řešením

Mezi nejčastější vnitřní parazity patří oblé a ploší červi. Často se v ordinaci setkáváme s vžitým názorem, že jednorázové podání odčervovací pasty či tablety několikrát do roka dostatečně ochrání psa či kočku. Bohužel, realita je však jiná. Daná látka vydrží v těle maximálně dvacet čtyři hodin a po jednorázovém podání většinou působí pouze na dospělé jedince ve střevě. Ale už nezvládne „zabít/zneškodnit“ vývojová stadia, která migrují (nejčastěji jsou v plicích, játrech). Proto farmaceutické firmy začaly vyvíjet preparáty s „long-efektem“, kdy se účinná látka postupně po určitou dobu uvolňuje do těla a působí tedy i na různá vývojová stadia parazitů.

Vyšetřovat stolici má logiku!

Nicméně podle našich zkušeností a i mnoha studií je spíše doporučitelné tyto preparáty podávat až na základě nálezu koprologického vyšetření. Podáte tak účinnou látku cíleně a zbytečně nezatěžujete organismus léky navíc. Vzorky na vyšetření sbíráme minimálně po dobu dvou až tří dnů do jedné spalitelné nádoby (v ordinaci si můžete vyžádat speciální zkumavku s lopatičkou). Nemusí být extra veliké, stačí o velikosti nehtu, ideálně pokaždé z jiné části stolice. Pokud je v exkrementu přítomna jakákoli příměs, např. hlen, krev apod. je dobré to do zkumavky přidat. V průběhu sbírání necháváme zkumavku v lednici při konstantní teplotě.

Štěňata a koťata – to je něco jiného

Preventivní odčervení ale má smysl u čerstvě narozených štěňat a koťat. Ta se totiž i v jinak zdravých a kvalitních chovech rodí infikovaná škrkavkami (transplacentární přenos od matky).

Odčervovací schéma je dáno jednotlivými výrobci, většinou se ale začíná okolo druhého týdne věku mláděte, s intervalem dva až tři týdny mezi jednotlivými dávkami. Vždy odčervujeme i matku vrhu (vajíčka škrkavek se vylučují do mléka), a to až do třetího měsíce věku mladých, pak se obvykle pokračuje každý měsíc do věku půl roku a následně dle potřeby. Pokud je v domácnosti (chovu) více psů nebo koček, doporučujeme plošné ošetření i u ostatních zvířat a to cca v šesti týdnech věku mladých.

Kočky by kupovaly pipetu

U venkovních koček, kde je vyšší pravděpodobnost nakažení tasemnicemi (ploší červi – přenos „díky“ chytání a požívání myší, vyšší pravděpodobnost zblešení), lze např. i bez vyšetření trusu (majitelé těžko získají vzorky) aplikovat čtyřikrát do roka pipetu, která působí po dobu minimálně pěti týdnů (př. Profender spot on).

Vnější parazité

Blechy a klíšťata vedou

Mezi nejčastější a nejvíce diskutované vnější parazity patří na našem území blechy a klíšťata. Kromě přímého poškození zvířete (svědění, sání krve, následné alergické reakce až lokální záněty kůže) tyto parazité přenášejí i jiná, více či méně závažná, onemocnění. Záslouhou blech se do vašeho mazlíčka mohou dostat např. vývojová stadia tasemnice. Klíšťata zase stejně jako jiný krev sající hmyz mohou přenášet závažná onemocnění, jako je např. borreliosa, anaplasmosa, ehrlichiosa apod.

Pozornost je třeba věnovat i okolí

Je ale dobré mít na paměti, že např. u blech se jen cca devadesát procent populace nachází přímo na zvířeti. Když už se tedy stane, že pes nebo kočka „přinese“ domů blechy, nestačí jen zbavit zvíře parazitů. Dospělá blecha naklade vajíčka a ta se mohou dostat i do okolí. Vývojový cyklus tohoto živočicha je cca dvacet jedna dní. Je tedy nutné řádně vyčistit veškeré textilie, se kterými zvíře přišlo do kontaktu (vysát, vyprat v horké vodě) a ošetřit povrchy speciálními antiparazitárními preparáty na prostředí (i boudy a pelech, které nelze vyprat). A toto i několikrát opakovat v intervalech doporučených výrobcem daného prostředku.

MVDr. Dagmar Minařková

Foto: archiv MVDr. Dagmar Minařkové, Hana Matějková,
Jitka Metličková

<http://veterina-jinocany.cz/>

Rozhodně prevence

Je tedy potřeba dbát na prevenci. Na trhu je mnoho preparátů, které domácí mazlíčky chrání. Nicméně nic nemusí fungovat na sto procent, a proto je potřeba zkoušet a najít pro daného jedince ten nejvhodnější přípravek. Ty jsou na trhu ve formě sprejů, šamponů, tablet, pipet...

Začínáme barfovat – Proč přidávat kosti?

Dotaz: Další tak zvanou samostatnou kapitolou při krmení syrovou stravou je přidávání kostí a kolem toho panujících pověr a zbytečných strachů. Proč je tedy nutné zařazovat psům do jídelníčku tuto složku, jak často a hlavně jak to dělat správně?

Přírodní zdroj minerálů

Kosti jsou přirozeným zdrojem vápníku, a proto to bez nich nejde. Je v podstatě jedno, zda zvolíme formu namletých kostí v mase nebo cvičíme žvýkácké svaly našeho psa hryzáním celých kostí. Rozdíl samozřejmě je, zda je pes schopen danou kost opravdu sežrat. Dáme-li čivavě hovězí holeň, těžko můžeme očekávat, že zmizí jinak než přirozeným rozkladem (a ten trvá hezkých pár let). Potom stěží můžeme započítávat takovou kost do krmné dávky, ale přeřadíme jí do sekce hračky – pobaví, ale výživová hodnota žádná. Je dobré si uvědomit, že čistá svalovina má kromě zoufalého nedostatku minerálů i projímavé účinky, takže kost působí nejen proti demineralizaci, ale také pravděpodobně zachrání náš nový běžový koberec od hnědé pohromy.

Kdy a jak začít?

Velmi frekventovanou otázkou je, kdy při přechodu na syrovou stravu kosti začít podávat. Můžeme je beze strachu zařadit hned od začátku, jen to nesmíme přehnat s množstvím, aby se pes tzv. nezacpal. Množství kostí v běžných mletých masech odpovídá obecně běžnému průměru požadovanému pro ty nejlepší výsledky. Často se nás lidé ptají, proč jako výrobci neděláme hovězí s kostí. Jednoduše proto, že rozdrtit hovězí syrovou kost na dostatečně malé kousky je takřka nemožné a o uvařenou při tomto druhu stravy vlastně nestojíme (i když ta se drtí podstatně lépe).

Kosti pouze syrové!!!

Okolo kostí panuje neustále mnoho pověr a stigmat o desítkách psů s propíchnutými hrtany, střevy apod. Může se to stát? Ano, ale je to stejně pravděpodobné, jako že budete brát jackpot ve sportce. Je daleko pravděpodobnější, že vám vašeho miláčka přejede auto, nebo otráví našťavaný soused, kterému stále očůrává pneumatiku na jeho plechovém pokladu. Ovšem pozor, hovoříme zde pouze o kostech v syrovém stavu! Opravdu nebezpečná je pro trávicí trakt psa tato dobrota jakkoliv tepelně upravená! Tak směle do toho a dobrou chuť, hafani!

Kristýna Koubová
Foto: archiv Kristýny Koubové
<http://www.masoamos.cz>

Zajímalo by vás něco týkající se
přírozené syrové stravy psů?
Neváhejte nám svůj dotaz napsat na
[redakce@ecanis.cz!](mailto:redakce@ecanis.cz)
Budeme se těšit.

Internetový kynologický magazín eCanis

redakce@ecanis.cz

Šéfredaktorka

Iveta Panýrková

panyrkova@ecanis.cz

Redakce

Naděžda Aronová, aronova@ecanis.cz

Iveta Panýrková, panyrkova@ecanis.cz

Michaela Weidnerová, weidnerova@ecanis.cz

Project manager

Michal Svoboda

michal@crnet.cz

Sídlo:

eCanis media, s.r.o.

J. Boreckého 1002/21

370 11 České Budějovice 2

Tel. +420 722 613 220

www.ecanis.cz

**Další číslo vychází
16. prosince 2018**